

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 718/2014-59

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Lalíka prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Molin s. r. o., Cintorínska 9, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Antonom Leontievom, LL.M, Advokátska kancelária TaylorWessing e/n/w/c advokáti s. r. o., Panenská 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave z 28. novembra 2013 č. k. 2 CoKR 86/2013-412, č. k. 2 CoKR 87/2013-413, č. k. 2 CoKR 88/2013-414, č. k. 2 CoKR 89/2013-415 a č. k. 2 CoKR 90/2013-416 a takto

rozhodol:

1. Základné právo obchodnej spoločnosti Molin s. r. o., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave z 28. novembra 2013 č. k. 2 CoKR 86/2013-412, č. k. 2 CoKR 87/2013-

413, č. k. 2 CoKR 88/2013-414, č. k. 2 CoKR 89/2013-415 a č. k. 2 CoKR 90/2013-416 porušené boli.

2. Uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 28. novembra 2013 č. k. 2 CoKR 86/2013-412, č. k. 2 CoKR 87/2013-413, č. k. 2 CoKR 88/2013-414, č. k. 2 CoKR 89/2013-415 a č. k. 2 CoKR 90/2013-416 zrušuje a veci mu vracia na ďalšie konanie.

3. Obchodnej spoločnosti Molin s. r. o., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie TaylorWessing e/n/w/c advokáti s. r. o., Panenská 6, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 718/2014-36 z 19. novembra 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti Molin s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 28. novembra 2013 č. k. 2 CoKR 86/2013-412, č. k. 2 CoKR 87/2013-413, č. k. 2 CoKR 88/2013-414, č. k. 2 CoKR 89/2013-415 a č. k. 2

CoKR 90/2013-416 (ďalej aj „napadnuté uznesenia krajského súdu“), ktoré sú rozhodnutiami v zmysle zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“ alebo „ZoKR“). Súčasne ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení krajského súdu.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 2 R 9/2012 z 12. marca 2013 zastavil reštrukturalizačné konanie na majetok úpadcu obchodnej spoločnosti O.St.S., a. s. v konkurze, Záhradnícka 51, Bratislava (ďalej len „úpadca“), a vyhlásil konkurz na jej majetok (ďalej len „konkurz“). Súčasne ustanovil za konkurzného správcu úpadcu Prvý správcovský dom, k. s., Bratislava (ďalej len „správca“). Sťažovateľka si svoje pohľadávky voči úpadcovi v sume približne 2 mil. € s prísl. prihlásila do konkurzu riadne a včas.

3. Správca zistil, že jediným reálnym aktívom úpadcu je pohľadávka voči spoločnosti P1, s. r. o., Bratislava (ďalej len „P1“), v celkovej sume 2 098 888,62 € s prísl. z titulu neuhradenej ceny za dielo podľa zmluvy o dielo. Správca uplatnil pohľadávku úpadcu voči P1 na príslušnom súde, konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 22 Cb 140/2013, a súčasne na návrh správcu krajský súd uznesením č. k. 3 Cob 325/2013-179 zo 16. októbra 2013 nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal P1 disponovať s nehnuteľnosťami v jej vlastníctve z dôvodu, že výkon rozhodnutia súdu vo veci samej by bez nariadenia predbežného opatrenia bol ohrozený.

4. Na základe zmlúv o postúpení pohľadávok uzatvorených v septembri 2012 až februári 2013 malo dôjsť k prevodu pohľadávok z veriteľov SCP s. r. o., P13 Retail park s. r. o., KELAY ENTERPRISES LLC, ALFA PROPERTY DEVELOPMENT s. r. o., a ALFA FACILITY MANAGEMENT s. r. o. (spolu ďalej len „spriaznení veritelia“), na P1; celková suma postúpených pohľadávok by mala predstavovať viac ako 4 100 000 €. Zmluvy o postúpení pohľadávky podľa sťažovateľky vzbudzujú dôvodné pochybnosti, že boli

pripravené a podpísané dodatočne a účelovo (dôvody sú popísané podrobne na s. 5 a 6 sťažnosti, pozn.).

5. Návrhmi doručenými okresnému súdu 23. augusta 2013 sa P1 domáhala vstupu do konkurzu namiesto spriaznených veriteľov. P1, ako aj všetci spriaznení veritelia pritom patria do rovnakej korporátnej skupiny – skupiny Alfa Group. Okresný súd pri rozhodovaní o návrhoch P1 na vstup do konkurzu vychádzal z procesnej úpravy vstupu do konania obsiahnutej v § 25 zákona o konkurze a návrhy P1 uzneseniami zo 4. októbra 2013 zamietol z dôvodu, že k prevodu pohľadávok (postúpením pohľadávok) na P1 došlo pred vyhlásením konkurzu. Proti týmto rozhodnutiam okresného súdu podala P1 odvolania.

6. Následne napadnutými uzneseniami z 28. novembra 2013 zmenil krajský súd uznesenia prvostupňového súdu tak, že povolil vstup P1 do konkurzu namiesto spriaznených veriteľov. Všetky napadnuté uznesenia krajského súdu vychádzajú z rovnakých právnych záverov a sú totožné aj v časti odôvodnenia. Podľa sťažovateľky krajský súd nesprávne aplikoval na zmenu účastníka v konkurze ustanovenie § 92 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), pretože zákon o konkurze obsahuje *„komplexnú osobitnú procesnú úpravu zmeny účastníka konania po vyhlásení konkurzu (§ 25 -27... - procesný inštitút vstupu nového veriteľa do konania). Táto úprava je vo vzťahu k ustanoveniam OSP o zmene účastníka konania vo vzťahu špeciality a preto sa § 92 ods. 2 OSP v danom prípade neuplatní.“*. Okrem toho nesprávne zmenil uznesenia okresného súdu, ktorými povolil vstup P1 do konkurzu aj napriek tomu, že k postúpeniu pohľadávok prihlásených do konkurzu spriaznenými veriteľmi došlo pred začatím konkurzného konania na majetok úpadcu. Sťažovateľka tiež tvrdí, že krajský súd *„arbitrárnym, vnútorne nekonzistentným a nedostatočným odôvodnením uznesení porušil základné právo... na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie...“*.

7. Krajský súd ďalej *„bez primeraného odôvodnenia dospel k záveru, že hmotnoprávna dohoda medzi postupcom (spriaznení veritelia) a postupníkom (P1) o časovom obmedzenom práve postupcu vymáhať pohľadávku predstavuje právnu skutočnosť, s ktorou procesné právne predpisy (ZoKR) spájajú prevod práv a povinností,*

o ktorých sa koná. P1 nie je možné považovať za konkurzného veriteľa, pretože svoju pohľadávku neprihlásila včas a spôsobom stanoveným ZoKR, a to ani na základe tvrdenia, že pôvodní konkurzní veritelia (Spriaznení Veritelia) prihlásili do konkurzu pohľadávky vo svojom mene ale na účet P1. Z jednotlivých prihlášok do konkurzu totiž vyplýva, že prihlášky podali vo svojom mene a na svoj účet spriaznení veritelia, ktorí však neboli oprávnení prihlásiť si pohľadávky ako svoje do konkurzu, pretože postúpením pohľadávok podľa príslušných zmlúv o postúpení pohľadávky ich stratili.

Cieľom a účelom konkurzného konania je, aby boli všetci veritelia jedného dlžníka, ktorý je v úpadku, uspokojení relatívne rovnomerne a spravodlivo a veriteľom je súčasne daná možnosť významným spôsobom ovplyvňovať priebeh konkurzného konania. Teda je nevyhnutné a je v súlade s účelom konkurzného konania, aby boli v konkurznom konaní zistené nielen pohľadávky dlžníka ale aj všetci veritelia dlžníka práve za účelom právnej istoty.

Krajský súd vôbec neskúmal predložené zmluvy o prevode pohľadávok a teda či skutočne došlo k nadobudnutiu pohľadávok zo strany P1...“.

8. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhovala, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo obchodnej spoločnosti MOLIN s.r.o... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy... uzneseniami Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 CoKR/86/2013- 412, č.k. 2 CoKR/87/2013- 413, č.k. 2 CoKR/88/2013-414, č.k. 2 CoKR/89/2013-415 a č.k. 2 CoKR/90/2013-416 z 28. novembra 2013 porušené boli...

... Uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 CoKR/86/2013-412, č.k. 2 CoKR/87/2013-413, č.k. 2 CoKR/88/2013-414, č.k. 2 CoKR/89/2013-416 a č.k. 2 CoKR/90/2013-416 z 28. novembra 2013 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

... Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti MOLIN s.r.o.,... trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

9. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili aj účastníci konania: za krajský súd jeho predseda listom sp. zn. Spr 3612/2014 z 10. decembra 2014 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom (doručeným ústavnému súdu 28. januára 2015) k predmetnému vyjadreniu krajského súdu.

9.1 Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:

«Prípisom zo dňa 02. 12. 2014 som požiadal JUDr. Blaženu Himerovú, predsedníčku senátu 2CoKR Krajského súdu... o vyjadrenie k sťažnosti...

Menovaná... uviedla, že napadnutými uzneseniami Krajský súd... zmenil uznesenia Okresného súdu Bratislava I..., ktorými tento zamietol návrhy navrhovateľa - spoločnosti PI, s. r. o., Bratislava zo dňa 23. 08. 2013 (ako postupníka) - na vstup do konkurzného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2R/9/2012 na majetok úpadcu O.St.S, a. s. v konkurze, namiesto veriteľov (postupcov), ktorí boli uvedení v zozname pohľadávok ku dňu 05. 06. 2013, a to uzneseniami:

č.k. 2CoKR/86/2013-412 - spoločnosti SCP s.r.o. Bratislava,

č.k. 2CoKR/87/2013-413 - spoločnosti P13 Retail Park s.r.o., Bratislava

č. k. 2CoKR/88/2013-414 - spoločnosti KELAY ENTERPRISES LLC, USA

č. k. 2CoKR/89/2013-415- spoločnosti ALFA PROPERTY DEVELOPMENT, s.r.o. Bratislava

č. k. 2CoKR/90/2013-416 - spoločnosti ALFA KACILITY MANAGEMENT, s.r.o. Bratislava.

Označené uznesenia vychádzajú z rovnakého skutkového základu a sú založené na rovnakej argumentácii Krajského súdu...

Ako vyplýva zo zoznamu pohľadávok ku dňu 05. 06. 2013 všetci vyššie uvedení veritelia úpadcu uplatnili svoje pohľadávky v konkurze, vyhlásenom uznesením právoplatným dňa 15. 03. 2013 a to prihláškami v zmysle ustanovenia § 28 zákona

č. 7/2005 Z. z. o konkurze... (ďalej len „ZKR“), ktoré správca úpadcu v zmysle ustanovenia § 32 ZKR preskúmal (dňa 29. 05. 2013).

Pohľadávku uplatnenú spoločnosťou KELAY ENTERPRISES LLC, USA správca poprel čo do právneho dôvodu, pohľadávky ostatných veriteľov boli správcom zistené, resp. čiastočne popreté čo do výšky, pričom všetky boli popreté čo do poradia uspokojenia zo všeobecnej podstaty s poukazom na ustanovenie § 95 ods. 3 ZKR.

Na základe uvedeného sa všetci postupcovia stali konkurznými veriteľmi, a teda účastníkmi konkurzného konania v rozsahu zistených pohľadávok.

Uvedené podľa názoru predsedníčky senátu platí i napriek tomu, že až správca v čase preskúmania prihlásených pohľadávok zrejme nedisponoval informáciou o existencii zmlúv o postúpení pohľadávok (čo bolo zrejme dôvodom, že prihlásené pohľadávky - okrem vyššie uvedenej - neboli popreté čo do právneho dôvodu).

Na základe takto správcom popretého poradia mal odvolací súd za to, že sa jedná o spriaznených veriteľov úpadcu, ktorí sú v zmysle citovaného ustanovenia v rozvrhu výťažku uspokojovaní až po úplnom uspokojení nezabezpečených veriteľov, v zmysle ustanovenia § 35 ods. 4 ZKR nemajú hlasovacie práva a nemôžu byť volení do veriteľských orgánov, pričom status spriaznenej pohľadávky sa nemení ani v prípade jej postúpenia subjektu, ktorý nie je s úpadcom spriaznený.

Právnou skutočnosťou, ktorú Krajský súd... považoval za relevantnú pre prevod práva účastníka konkurzného konania na iný subjekt, boli zmluvy o postúpení pohľadávky, v ktorých zmluvné strany okrem iného podľa ustanovenia § 530 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka dohodli, že postupca bude vo svojom mene a na účet postupníka vymáhať postúpenú pohľadávku až do jej vymoženia. Ak pohľadávka nebude takto vymožená do 20. 06. 2013, vymáhať ju bude ďalej postupník.

Uvedené zmluvy postupcovia (ALFA FACILITY MANAGEMENT, s.r.o. a KELAY ENTERPRISES LLC, USA) podpísali v septembri 2012 a ostatní postupcovia dňa 21. 02. 2013, teda pred vyhlásením konkurzu.

Skutočnosť, že pohľadávky do konkurzu prihlásili spriaznení veritelia, tunajší súd s poukazom na príslušnú judikatúru nepovažoval za nesúladne so zákonom (i keď žiadna z konkurzných prihlášok neobsahovala údaj o tom, že pohľadávka má byť vymáhaná v mene

a na účet iného subjektu - postupníka), pričom musel vychádzať aj zo zoznamu pohľadávok vyhotoveného správcom, ako bolo uvedené vyššie; postupník totiž nadobúda pohľadávku v takom stave, aký je zrejmy z tohto zoznamu, prípadne vyplýva z ďalšieho postupu popretých veriteľov.

Podpisy zmluvných strán boli na zmluvách o postúpení pohľadávok úradne osvedčené po vyhlásení konkurzu dňa 23. 07. 2013, čo Krajský súd... vyhodnotil, že bola naplnená požiadavka ustanovenia § 25 ods. 2 ZKR v spojení s ustanovením § 92 ods. 2 zákona č. 99/1963 Z. z. Občiansky súdny poriadok, Išlo však o nesprávne právne posúdenie, keďže hmotnoprávna dohoda medzi postupcom a postupníkom o časovo obmedzenom práve postupcu vymáhať pohľadávku nie je takou právnou skutočnosťou, s ktorou ustanovenia ZKR spájajú prevod práv a povinností, o ktorých sa konalo, a preto Krajský súd... nerozhodol vecne správne.

Krajský súd... sa však nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa, že zmluvy o postúpení pohľadávok už na prvý pohľad vzbudzovali dôvodné pochybnosti, že boli pripravené a podpísané dodatočne a účelovo. Ani ustálená judikatúra (napr. JR 3/2006) samotné personálne prepojenie obchodných spoločností nepovažuje za protiprávne. Ich správanie však musí byť obvyklé, poctivé a spravodlivé. Ide o zásady, ktoré spolu s ďalšími vymedzujú konanie zodpovedajúce dobrým mravom. ZKR rovnako nevyklučuje, aby si veritelia spriaznení s úpadcom v zmysle ustanovenia § 9 citovaného zákona, uplatnili v konkurze svoje pohľadávky. Krajský súd ..je tiež toho názoru, že skutočnosť, že podpisy na zmluvách o postúpení pohľadávok boli úradne osvedčené s dátumom odlišným od dátumu vyhotovenia zmluvy, sama osebe zákonu neodporuje. O nekalom úmysle spriaznených spoločností nemohol tunajší súd uvažovať aj z dôvodu, že v tomto konaní nemal a z obsahu spisu ani nevyplývala informácia o tom, že jediným aktívom úpadcu je jeho pohľadávka voči spoločnosti PI, s. r. o., ktorú správca začal vymáhať a o započítanie ktorej sa spoločnosť PI, s. r. o. pokúsila.

Vzhľadom na uvedené považuje predsedníčka senátu za potrebné uviesť, že napriek tomu, že toto konanie je charakterizované ako nesorové, ide o náročnú problematiku, bez existujúcej judikatúry a najmä bez možnosti zistiť v krátkej zákonnej lehote všetky skutkové

okolnosti, ktoré nemusia vždy byť obsiahnuté v súdnom (konkurznom) spise, ale sú obsahom iných písomností správcu.

Záverom svojho vyjadrenia predsedníčka senátu uviedla, že v prípade, ak Ústavný súd... v zmysle návrhov sťažovateľa zruší napadnuté uznesenia tunajšieho súdu, v ďalšom konaní bude Krajský súd... postupovať v súlade s jeho závermi.»

9.2 Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku z 26. januára 2015 k vyjadreniu predsedu krajského súdu v podstatnom uviedol:

«... Krajský súd... vo svojom vyjadrení súhlasil s názorom sťažovateľa, že Krajský súd nerozhodol vo veciach 2CoKR/86-90/2013 vecne správne...

Krajský súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľa, že zmluvy o postúpení pohľadávky už na prvý pohľad vzbudzovali dôvodné pochybnosti, že boli pripravené a podpísané dodatočne a účelovo. K uvedenému argumentu Krajského súdu... si dovoľíme uviesť, že v zásade všetky skutočnosti uvedené v ústavnej sťažnosti (čl. IV: str. 5) je možné zistiť aj zo súdneho spisu.

Navyše, dôvodné pochybnosti o dátume a účele zmlúv o postúpení potvrdzuje aj začatie trestného stíhania pre zločin poškodzovanie veriteľa podľa § 239 odsek 2 písmeno b), odsek 5 písmeno a) Trestného zákona a začatie trestného stíhania pre zločin marenie spravodlivosti podľa § 344 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno a) Trestného zákona.

Argument Krajského súdu, že je „bez možnosti zistiť v krátkej zákonnej lehote všetky skutkové okolnosti, ktoré nemusia vždy byť obsiahnuté v súdnom (konkurznom) spise, ale sú obsahom iných písomností správcu“, podľa názoru sťažovateľa v tomto prípade neobstoí.

Podľa názoru sťažovateľa boli obsahom súdneho spisu všetky skutkové okolnosti relevantné pre posúdenie, či boli naplnené podmienky pre vstup do konania. Sám Krajský súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti skonštatoval, že tieto podmienky naplnené neboli.

Formalistický, svojvoľný a neobjektívny postup Krajského súdu v týchto konaniach nemôže byť opodstatnený ani s ohľadom na v tomto prípade pomerne krátku 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 25 ods. 4 ZoKR. V tejto súvislosti Ústavný súd ČR judikoval (II. ÚS 179/2001), že „Požiadavka rozhodovania v primeranej lehote nemôže

vylúčiť aplikáciu predpisov, ktoré majú byť aplikované. Na také obmedzenie jedného ústavne zaručeného práva na úkor iného súd nie je oprávnený“ (bližšie čl. VI.1. str. 9 ústavnej sťažnosti).

Vzhľadom na vyššie uvedené trváme na tom, že predmetnými rozhodnutiami Krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy...»

10. Ústavný súd upustil so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj obsahom napadnutých rozhodnutí a súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie predovšetkým jej základného práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu, pričom jej dôvody sú podrobne uvedené v bodoch 6 a 7 a spočívajú najmä v tom, že závery ich odôvodnení sú arbitrárne, nedostatočné a nepresvedčivé. Krajský súd „ústavne súladným spôsobom neodôvodnil“, prečo na prerokúvanú vec aplikoval § 92 ods. 2 OSP a «uznesenia odôvodnil tým, že § 25 ZoKR a/alebo § 92 OSP¹ obsahuje „medzeru v právnej úprave,“ ktorá má mať za následok „porušenie základného práva garantovaného v ústave“ (čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy SR). Súčasne krajský súd bez primeraného odôvodnenia dospel

k záveru, že hmotnoprávna dohoda medzi postupcom (spriaznení veritelia) a postupníkom (PI) o časovo obmedzenom práve postupcu vymáhať pohľadávku predstavuje právnu skutočnosť, s ktorou procesné právne predpisy (ZoKR) spájajú prevod práv alebo povinností, o ktorých sa koná... (pozn¹: z odôvodnenia uznesení žiaľ nie je zrejmé, či tu má byť medzera v ZoKR a/alebo OSP.».

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

14. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktoré sú primárne zodpovedné nielen za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodovaním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, alebo ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

15. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže

mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

16. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu tiež predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie ustanovení príslušných právnych predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

17. Právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru obsahuje dve zložky, a to jednak „právo na prístup k súdu“, t. j. právo obrátiť sa na súd na vymoženie či ochranu subjektívneho práva, a jednak právo na určitú kvalitu procesu, ktorá je zabezpečená celou radou inštitucionálnych a procesných záruk. Právo na spravodlivý proces je tak samostatné subjektívne verejné právo voči štátu na poskytnutie právnej ochrany v takom procese, ktorý maximálne garantuje spravodlivý výsledok.

18. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý

predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Z pohľadu ústavnoprávneho treba určiť povahu prípadov, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd. V konaní o ústavnej sťažnosti možno za také považovať prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojoľnej aplikácie jednoduchého práva.

19. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti alebo ho urobí v inom než zákonom stanovenom a právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame, či bez bližších nerozpoznateľných kritérií.

20. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Všeobecný súd musí vychádzať z toho, že súdy majú poskytovať v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu (III. ÚS 72/2010). Označené porušenie niektorej z noriem jednoduchého práva v dôsledku svojvôle alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v extenzívnom rozpore s princípmi spravodlivosti, mohlo byť spôsobilé zasiahnuť do označených práv sťažovateľky.

21. Ústavný súd zistil, že okresný súd uznesením sp. zn. 2 R 9/2012 z 12. marca 2013 zastavil reštrukturalizačné konanie na majetok úpadcu a vyhlásil konkurz na jeho majetok, v ktorom si sťažovateľka svoje pohľadávky voči úpadcovi prihlásila riadne a včas, a takisto spriaznení veritelia úpadcu si k 5. júnu 2013 uplatnili svoje pohľadávky v konkurze (vyhlásenom uznesením z 12. marca 2013, právoplatným 15. marca 2013) prihláškami v zmysle § 28 zákona o konkurze, ktoré správca úpadcu preskúmal 29. mája 2013, čím sa stali účastníkmi konkurzného konania.

22. Dňa 23. augusta 2013 sa P1 domáhala vstupu do konkurzu namiesto spriaznených veriteľov, pričom okresný súd pri rozhodovaní o jej návrhoch vychádzal z procesnej úpravy vstupu do konania obsiahnutej v § 24 ods. 1 a § 25 ods. 1 až 4 zákona o konkurze a návrhy P1 piatimi uzneseniami sp. zn. 2 R 9/2012 zo 4. októbra 2013 zamietol z dôvodu, že k prevodu pohľadávok (postúpením pohľadávok) na P1 došlo ešte pred vyhlásením konkurzu (v troch prípadoch 21. februára 2013 a v ďalších dvoch prípadoch dokonca už 13. a 19. septembra 2012), teda podľa okresného súdu ani v jednom prípade nebola splnená zákonná podmienka podľa § 25 ods. 1 zákona o konkurze (povoliť vstup do konkurzného konania je možné iba v tom prípade, ak dôjde k prevodu alebo prechodu pohľadávky počas konkurzného konania). Proti týmto rozhodnutiam okresného súdu podala P1 odvolania.

23. Krajský súd napadnutými uzneseniami (odôvodnenia sú takmer rovnaké) zmenil uznesenia okresného súdu zo 4. októbra 2013, pričom svoje skutkové a právne závery odôvodnil takto: *„P1 sa síce domnieval, že konkurzné konanie sa začalo 13.11.2012 avšak svoj návrh neopieral o ustanovenie § 25 ods. 1 ZKR, ale poukazoval na dohodu medzi ním ako postupníkom... (spriaznenými veriteľmi) ako postupcami, zakotvenú v čl. I ods. 4, v zmysle ktorej mal postupca bezodplatne vo svojom mene a na účet postupníka vymáhať postúpenú pohľadávku voči dlžníkovi, a to až do jej vymoženia. V prípade ak do 20.06.2013 nedôjde k vymoženiu postúpenej pohľadávky, vymáhať ju bude postupník.*

Z obsahu spisu vyplýva, že pohľadávku v konkurze uplatnil v zmysle uvedenej dohody postupca...

Podľa § 24 ods. 1 ZKR účastníkmi konkurzného konania sú dlžník (úpadca), navrhovateľ a veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásil svoje pohľadávky.

Právnou skutočnosťou, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práva alebo povinností účastníka konania je o.i. aj zmluva o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Obč. zák.

Ustanovenie § 530 ods. 1 Obč. zák. je vlastne výnimkou zo zásady, že pri zmene veriteľa následkom postúpenia pohľadávky stráca postupca oprávnenie vymáhať pohľadávku od dlžníka. Citované ustanovenie upravuje vecnú legitimáciu na vymáhanie postúpenej pohľadávky tak, že dáva postupcovi možnosť vymáhať pohľadávku (i keď už nie je jej vlastníkom) vo svojom mene a na účet postupníka; je to osobitný prípad nepriameho zastúpenia. Z uvedeného teda vyplýva, že ak v prejednávanej veci postúpenú pohľadávku uplatnil v konkurze postupca, ide o pohľadávku uplatnenú v súlade so zákonom, čo vyplýva aj z ustálenej judikatúry súdov, napr. Ro NS ČR z 31.08.2004, sp. zn. 32 Odo 635/2003, rieši uplatnenie nároku v sporovom konaní. Z Ro NS SR sp. zn. 1 Obdo V 82/2005 vyplýva, že dohoda podľa § 530 ods. 1 Obč. zák. medzi postupníkom a postupcom zakladá aktívnu legitimáciu postupcu na akékoľvek vymáhanie pohľadávky, nevynímajúc uplatnenie pohľadávky prihláškou v konkurze a po popretí pohľadávky žalobou o určenie pravosti pohľadávky.

Z uvedeného potom nepochybne vyplýva, že ak bol v danej veci aktívne legitimovaný postupca, a to do 20.06.2013, po tomto dátume aktívna legitímácia svedčí nadobúdateľovi pohľadávky - postupníkovi, teda navrhovateľovi...

V zmysle ustanovenia § 92 ods. 2 O.s.p. v danom prípade po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod práv, o ktorých sa koná, a preto môže ten, na koho boli tieto práva prevedené, navrhnúť, aby mohol do konania vstúpiť namiesto doterajšieho účastníka.

Všeobecný súd preto musí vykladať a používať citované zákonné ustanovenia v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Interpretáciou a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu,

a to ani v prípade, že ZKR explicitne takýto prípad zmeny účastníka konania nepredpokladá (i keď ho obecnne nemožno vylúčiť).“

24. Vychádzajúc z námietok sťažovateľky a vyjadrenia krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu je plne opodstatnená a dôvodná, a ich skutkové a tiež právne závery vychádzajú – bez potreby hlbšej argumentácie – z pohľadu ústavného prieskumu *prima facie* zo svojoľnej aplikácie jednoduchého práva.

25. Podľa § 25 ods. 1 zákona o konkurze ak počas konkurzného konania dôjde k prevodu alebo prechodu pohľadávky, ktorá veriteľovi zakladá postavenie účastníka konkurzného konania, súd rozhodne na návrh nadobúdateľa pohľadávky o jeho vstupe do konkurzného konania, ak je v návrhu nadobudnutie pohľadávky preukázané. Inak návrh na vstup do konkurzného konania zamietne. Podľa § 25 ods. 2 zákona o konkurze návrh na vstup do konkurzného konania musí obsahovať odkaz na príslušné položky zoznamu pohľadávok a musí byť doložený listinami, ktoré prevod alebo prechod pohľadávky preukazujú. Ak ide o návrh na vstup do konkurzného konania z dôvodu prevodu pohľadávky, podpisy na listine preukazujúcej prevod pohľadávky musia byť úradne osvedčené. Podľa § 196 zákona o konkurze ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 92 ods. 2 OSP ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

26. V posudzovaných veciach ústavný súd zistil ústavne extrémne nesúladný výklad ustanovení príslušných právnych predpisov a sťažovateľkou uvedená sťažnostná argumentácia (pozri body 4 až 7) je spôsobilá vyvolať zásadne pochybnosti o ich

neudržateľnosti z ústavného hľadiska. Krajským súdom uplatnená interpretácia § 92 ods. 2 OSP na zmenu účastníka konkurzného konania je nielen rozporuplná, ale aj – s ohľadom na špeciálnu úpravu § 25 ods. 1 a 2 ZoKR – celkom zjavne odporujúca právnej úprave *lex specialis*, a preto aj podľa názoru ústavného súdu sa nemala v danom prípade uplatniť. V neposlednom rade aj krajský súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti uviedol (bližšie pozri bod 9.1), že jeho napadnuté uznesenia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia vecí („*keďže hmotnoprávna dohoda medzi postupcom a postupníkom o časovo obmedzenom práve postupcu vymáhať pohľadávku nie je takou právnou skutočnosťou, s ktorou ustanovenia ZKR spájajú prevod práv a povinností, o ktorých sa konalo, a preto Krajský súd... nerozhodol vecne správne*“). Krajský súd pri výklade a aplikácii týchto právnych predpisov tiež neprihliadol na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konkurzného konania, teda aj sťažovateľky.

27. Rovnako je zřejmé, že zmluvy o postúpení pohľadávok zo spriaznených veriteľov na P1 mali byť podpísané štatutárnymi zástupcami ešte pred začatím konkurzného konania (september 2012 a február 2013), ale k samotnému overeniu týchto podpisov došlo so značným oneskorením, a to až po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu za ich účasti 15. júla 2013 a 23. júla 2013 (dôkazy v spise č. 1. 269, č. 1. 278, č. 1. 287, č. 1. 296 a č. 1. 305), teda tak, že svoj podpis uznali ako svoj vlastný iba dodatočne. Ak krajský súd akceptoval takéto overenie ich podpisov, nekonal v súlade so zákonom (§ 25 ods. 2 ZoKR, pozri bod 22). Uvedený názor podporuje aj komentované znenie zákona o konkurze... (autor [REDACTED], 2012, s. 182), ktorý v súvislosti s ustanovením § 25 ods. 2 ZoKR predpokladá úradné overenie podpisov počas konkurzného konania už na samotných listinách preukazujúcich prevod pohľadávky. Krajský súd súčasne pri posudzovaní náležitostí vstupu P1 do konkurzného konania (aplikujúc nesprávne § 92 ods. 2 OSP) preskúmal priložené listiny len formálne, nie aj materiálne, t. j. či počas konkurzu (resp. v tomto prípade pred vyhlásením konkurzu) došlo aj k reálnemu nadobudnutiu pohľadávky zo spriaznených veriteľov na P1, napr. v jej účtovníctve.

28. Preto nie bez významu sú tvrdenia sťažovateľky (veriteľa úpadcu a účastníka konkurzného konania), že toto rozhodnutie o vstupe P1 do konania sa jej priamo dotýka (reálne aktívum v sume viac ako 2 mil. € je práve voči P1). Táto pohľadávka je predmetom súdneho sporu na všeobecných súdoch, a dokonca bolo vydané predbežné opatrenie voči P1 o zákaze disponovania s nehnuteľnosťami. Následne ale P1 mala získať od spriaznených veriteľov (postúpením pohľadávok) ich pohľadávky voči úpadcovi v sume viac ako 4 mil. €, týmto spôsobom sa P1 usilovala o zabránenie vyplatenia jej dlhu voči (aj) sťažovateľke, pretože ako spoluveriteľ by zabránila prípadnému úspechu ostatných veriteľov a jediným cieľom postúpenia pohľadávok bolo započítanie takto nadobudnutých pohľadávok zo strany P1 voči pohľadávke úpadcu podľa § 54 ZoKR (čo P1 úkonom zo 7. februára 2014 aj okamžite urobila). Takto by zanikol v zásade celý reálny majetok úpadcu, t. j. pohľadávka úpadcu v sume viac ako 2 mil. €. Podľa názoru sťažovateľky práve tento mimoriadne negatívny dopad aproboval aj krajský súd svojimi uzneseniami, keď v konečnom dôsledku nedbal na cieľ a účel konkurzného konania, ktorým predovšetkým je, aby boli všetci veritelia jedného dlžníka, ktorý je v úpadku, uspokojení relatívne rovnomerne a spravodlivo. Sťažovateľka celkom oprávnene v tomto ohľade poukazuje na hrozbu novej súdnej judikatúry, ktorá má potenciú v konečnom dôsledku poprieť účel a význam samotného konkurzného konania a postavenia veriteľov v tomto konaní. V tomto smere poukázala na skutočnosť (a toto aj doložila, pozn.), že v tejto veci v súčasnosti už začalo trestné stíhanie pre zločin poškodzovanie veriteľa a zločin marenia spravodlivosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona (bod 9.2).

29. Tieto závery viedli ústavný súd k rozhodnutiu, že krajský súd napadnutými uzneseniami porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu), pričom po vrátení veci na ďalšie konanie bude povinnosťou krajského súdu opätovne posúdiť všetky skutkové a právne okolnosti prípadu a vykonať aj ústavne súladný výklad dotknutých právnych predpisov, ako to načrtoľ ústavný súd (v bodoch 23 až 25) tohto nálezu.

30. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, i jej práva na spravodlivé súdne konanie, zrušil napadnuté uznesenia krajského súdu a veci mu podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

31. Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v bode 26.

32. Sťažovateľka namietala v petite sťažnosti aj porušenie svojho základného práva „*vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy*“, ale v odôvodnení sťažnosti okrem citácie tohto článku na s. 3 a judikatúry ústavného súdu k tomuto článku bližšie porušenie základného práva vo svojom prípade neodôvodnila, preto sa ústavný súd jej námietkami nezaoberal (je kvalifikovane zastúpená advokátom) a jej návrhu v tejto časti nevyhovел (bod 4 výroku nálezu).

33. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

34. Úspešnej sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát si trovy konania bližšie nevyčíslil. Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2013, ktorá bola 804 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2014. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie

a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to za každý úkon po 134 €, čo spolu s paušálnou náhradou niektorých hotových výdavkov 2 x 8,04 € predstavuje sumu 284,08 €. Keďže advokátska kancelária je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, a predstavuje tak spolu sumu 340,90 €, ktorú je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP). Za tretí úkon právnej služby (vyjadrenie k stanovisku krajského súdu z 26. januára 2015) ústavný súd trovy nepriznal, prihliadajúc na jeho obsah, ako i skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľky si za tento úkon trovy ani neuplatňoval.

35. Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

36. Ústavný súd v závere poznamenáva, že podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde „dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej...“.

37. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015